

ทางพ้นทุกข์

เทศนาโดย หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

การสำเร็จมรรคสำเร็จผล ไม่ได้สำเร็จที่อื่นที่ไกล สำเร็จที่ดวงใจของเรา

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ท่านวางไว้ถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

ท่านก็ไม่ได้วางไว้ที่อื่น วางที่กาย ที่ใจของเรานี่เอง นี่เรียกว่า เป็นที่ตั้งแห่งธรรมวินัย

ความที่พ้นทุกข์ ก็จะพ้นจากที่ไหนเล่า คือใจเราไม่ทุกข์ แปลว่าพ้นทุกข์

เพราะฉะนั้น ได้ยินแล้ว ให้พากันน้อมเข้าภายใน

ธรรมะคำสั่งสอน ของพระพุทธเจ้า รวมไว้ในจิตดวงเดียว เอก์ จิตต์

ให้จิตเป็นของเดิม จิตต์ ความเป็นอยู่ ถ้าเราน้อมเข้าถึงจิตแล้ว

ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ถ้าเราไม่รวมแล้ว มันก็ไม่สำเร็จ ทำการทำงาน

ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็ต้องรวมถึงจะเสร็จ ถ้าไม่รวมเมื่อไร ก็ไม่สำเร็จ

เอก์ ฌมฺมํ มีธรรมดวงเดียว เวลานี้เราทั้งหลาย ขยายออกไปแล้ว

ก็กว้างขวางพิสดารมากมาย ถ้าวิถีนัย ก็พรรณนาไปถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

รวมเข้ามาแล้ว สังเขปนัยแล้ว มีธรรมอันเดียว เอกุ ฌมฺมํ เป็นธรรมอันเดียว

เอกุ จิตฺตํ มีจิตดวงเดียว นี่เป็นของเดิม ให้พากันให้พึงรู้ พึงเข้าใจต่อไป

นี่แหละต่อไป พากันให้รวมเข้ามาได้ ถ้าเราไม่รวมนี้ไม่ได้ เมื่อใดจิตเราไม่รวมได้เมื่อใด มันก็ไม่สำเร็จ

นี่แหละ ให้พากันพิจารณาอันนี้ จึงได้เห็นเป็นธรรม เมื่อเอาหนั่งออกแล้ว

ก็เอานี้เอ้อออกดู เอานี้เอ้อออกดูแล้ว ก็เอากระดูกออกดู เอาทั้งหมดออกดู

ไส้สั้น ไส้ใหญ่ ดับ ใด ออกมาดู มันเป็นอย่างนี้ มันเป็นคน หรือเป็นอย่างนี้

ทำไมเราต้องไปหลง เออนี้แหละ พิจารณาให้มันเห็นอย่างนี้แหละ

มันจะละสัฏกกายทิฐิแน่ มันจะละวิภิกขณา ความสงสัย จะเป็นอย่างไรอย่างนี้

มันเลยไม่มี สิลพัตฯ ความลุ่มคลำ มันก็ไม่ลุ่มคลำ อ้อจริงอย่างนี้

เมื่อเห็นเป็นเช่นนี้แล้ว จิตมันก็ว่าง

เมื่อรู้จักแล้วก็ตัด นี่มันจะได้เป็นวิปัสสนาเกิดขึ้น

อันนี้เรามีสมาธิแน่นหนาแล้ว ทุกขเวทนาเหล่านั้น มันก็เข้าไม่ถึงจิตของเรา
เพราะเราปล่อยแล้ว เราวางแล้ว เราละแล้ว
ในภพทั้งสามนี้ เป็นทุกข์อยู่เรื่องสมมติทั้งหลาย จิตนั้นก็ละภพทั้งสาม
มันก็เป็นวิมุตติ หลุดพ้นไปหมด นี่ละเป็น วิมุตติ แปลว่า หลุดพ้น
จะเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ จิตนั้นจะได้เข้าสู่ปรินิพพาน ดับทุกข์ในวัฏสงสาร
ไม่ต้องสงสัยแน่ เวียนว่ายตายเกิดในโลกอันนี้ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ วัฏสงสาร
ทำไมจึงว่า วัฏคือเครื่องหมุนเวียน สงสารคือ ความสงสัยในรูป เสง
ในสิ่งที่ทั้งหลายทั้งหมด มันเลย ไม่ละวิจิกิจฉาได้ซี
เดี๋ยวนี้เรารู้แล้ว ไม่ต้องวนเวียนอีก เกิดแล้วก็รู้แล้ว ว่ามันทุกข์ ชราก็รู้แล้วมันทุกข์
พยาธิก็รู้แล้ว ว่ามันทุกข์ มรณะก็รู้แล้วมันทุกข์
เมื่อเราทุกข์เหล่านี้ ก็ทุกข์เพราะความเกิด เราก็หยุด ผู้นี้ไม่เกิด
แล้วใครจะเกิดอีกเล่า ผู้นี้ไม่เกิดแล้ว ผู้นี้ก็ไม่ได้แก่ไม่ตาย ผู้นี้ไม่ตายแล้ว
อะไรจะมาเกิด มันไม่เกิด จะเอาอะไรมาตาย ดูซิ ใจความคิดของเรา
เดี๋ยวนี้เราเกิด เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็เกิด เกิดแล้วก็ตายอยู่อย่างนี้
มันก็เป็นทุกข์ไม่แล้วสักที